

Šach

Občasník vyškovského gymnázia

Červen 2015

Úvodní slovo

Další školní rok je u konce. Jsme o rok starší, snad chytřejší o spoustu vědomostí, rozumnější (tedy až na výjimky). Ze školy odešli maturanti, přijdou prváci a primánci. Přejeme si, aby do naší redakce zavítali noví redaktoři, které by bavilo školní časopis ŠACH vytvářet tak, aby byl plný vtipných a zajímavých článků. Nezapomeňte, že do našeho časopisu můžete čímkoli přispět i vy. Budeme rádi za každé foto, obrázek, básničku nebo i článek, který nám můžete poslat.

Přejeme všem dlouhé krásné prázdniny...

Redakce Šachu

Obsah

Kuk do školy

„Sestava může být natrénovaná sebelépe, ale k úspěchu je nutný i vnitřní klid.“

„Modeling je jako sázka do loterie a většina lidí má o této branži jen zkreslené představy.“

„Píšu, protože mě to baví.“

Literární tvorba

Co školní lavice vypráví

Allegro con Bonaparte

Zatracen

Naši nejmenší

Škola a my

Školní jídelna

Automaty

Joklův Memoriál

Běh srdcem

„Sestava může být natrénovaná sebelépe, ale k úspěchu je nutný i vnitřní klid.“

Anna Taušová, členka SK Trasko Vyškov, sbírá jedno medailové umístění za druhým. Moderní gymnastice se věnuje již 15 let a daří se jí velmi úspěšně reprezentovat Českou republiku i v zahraničí. V našem rozhovoru prozradila nejen, jak si užila právě uplynulé světové mistrovství, ale i své plány do budoucna.

Právě ses vrátila z mistrovství světa, které se konalo na Faerských ostrovech. Jaký máš pocit, jak ze závodů, tak obecně z atmosféry celého mistrovství? Jak se příprava na MS liší v porovnání s jinými závody?

Nebylo to mé první MS. Atmosféra bývá hodně napjatá. Musím ale říci, že každé MS, kterého jsem se účastnila, bylo perfektně zorganizované. Letošní rok se to lišilo tím, že jsme se všechny rozcvičovaly v jedné hale a pak nás minibus převezl do haly druhé, kde jsme se jen postavily do útvaru, ve kterém jsme nastupovaly, a ihned po vyhlášení našeho oddílu jsme šly závodit. Příprava na MS se tolik neliší od ostatních závodů, protože pokaždé se snažíme trénovat tak, abychom předvedly co nejlepší výkony. Liší se to spíše ve zvládnutí trémy, což si myslím, že je ta nejtěžší věc. Sestava může být natrénovaná sebelépe, ale k úspěchu je nutný i vnitřní klid, aby bylo možné něčeho dosáhnout.

Děláš ke gymnastice ještě nějaké doplňkové sporty? V čem konkrétně ti pomáhají? A jak naopak relaxuješ?

Ke gymnastice je především potřeba kondice, takže běh a posilování jsou nezbytnou součástí tohoto sportu. Také rozvíjení koordinace je velmi důležité, protože je to pohybově náročný sport. Na relax v průběhu závodní sezóny moc času není. Odpočívám o vánočních prázdninách a většinu letních prázdnin, na jejich konci však bývá třítydenní soustředění.

Ted' se chvíli zaměříme na tvou sportovní image, máš někoho, jehož názor je pro tebe směřodátný ve výběru kostýmů, účesů, líčení?

Když jsem byla malá, tak mě malovala a česala mamka nebo trenérka, ale docela brzo jsem tuto roli převzala já a dokázala jsem se upravit sama, protože mi vadilo, když mě někdo česal a maloval. Trikoty si můžeme vybírat a navrhovat samy, ale většinou naše návrhy ukazujeme trenérce, která nám to schvaluje a popřípadě nám radí, co na tom změnit. Také švadleny někdy poradí, která barva a střih by nám seděl.

Na jaké závody nejraději vzpomínáš a proč?

Rozhodně na mistrovství republiky v roce 2008, kdy jsem získala své první medaile na mistrovské soutěži. Byl to můj první obrovský úspěch a bylo to podpořeno tím, že jsem to vůbec nečekala. A pak je ještě jedno období, na které ráda vzpomínám, a to období společných skladeb v roce 2012. Velmi jsme si to s holkami užily a na konci sezóny jsme sklidily i velký úspěch v podobě medailového umístění na MČR, příjemně nás to překvapilo, protože v této kategorii jsme byly nováčky.

Co pro tebe gymnastika znamená?

Tento sport pro mě znamená hodně. Jinak bych to tak dlouhou dobu nedělala. A i když jsem v hale strávila tolik času, tak toho nelituji, protože gymnastika mě naučila mnoho věcí. Například rozvrhnout si čas. Musím za den totiž stihnout mnoho věcí, proto musím mít naplánováno, co budu dělat následující den, abych vše stihla. Také zvládání trémy je věc, kterou jsem se naučila díky gymnastice. Nyní jako trenérka se učím i práci s dětmi.

Jaké máte u vás v klubu vztahy s ostatními gymnastkami? Objevuje se mezi vámi rivalita?

V našem oddíle máme skvělý kolektiv. Jsme nejlepší kamarádky a víme o sobě snad všechno. Trávíme společně mnoho času. Rivalitu jsem nikdy nezpozorovala. Podporujeme se a fandíme si.

Máš vytyčený nějaký cíl, kterého chceš v moderní gymnastice ještě dosáhnout? Láká tě v budoucnu kariéra trenérky?

V kariéře gymnastky už jsem dosáhla svého a jsem se svými úspěchy spokojená. Teď se chci spíše zaměřit na předávání zkušeností, kterých si myslím, že mám po 15 letech cvičení dost. Od svých 16 let mám udělané trenérské zkoušky III. třídy. Dále mám i kvalifikaci na rozhodčí moderní gymnastiky a estetické skupinové gymnastiky. Do budoucna plánuji zvyšovat své kvalifikace, abych mohla rozhodovat i na mistrovských soutěžích. A v oblasti trénování si chci za rok udělat zkoušky na trenéra II. třídy, ke kterému potřebuji zvládnout maturitu.

Aniče děkuji za rozhovor a přeji hodně úspěchů jak sportovních, tak studijních.

Zuzana Konečná, MA

„Modeling je jako sázka do loterie a většina lidí má o této branži jen zkreslené představy,“

říká Magdalena Úlehlová, studentka septimy B, která letos strávila dva zimní měsíce jako modelka v Japonsku. Položili jsme jí několik otázek.

Popiš nám, jak vypadají začátky v modelingu. Jak tomu bylo u tebe?

Modelingové začátky jsou u holek velmi individuální. Záleží především na tom, jestli prvotní iniciativa vznikne u dívky samotné. V tomto případě existují různé formuláře, které by měly být na stánkách každé agentury. Stačí vyplnit pár základních údajů o sobě, přiložit míry a nutné fotky (ty však nemusejí být profesionální). Agentura pak na základě těchto údajů vyhodnotí, jestli máte dobré předpoklady stát se modelkou/modelem, popř. si vás pozvou na osobní pohovor přímo do agentury.

Druhý nejčastější způsob, jak se dostat k modelingu, je prostřednictvím modelingových scoutů. Jsou to lidé, kteří se pohybují v modelingové oblasti, jsou pověřeni danou agenturou a mají už na potenciálně úspěšné modelky tzv. „oko“. Tito scouti hledají budoucí modelky ve větších městech především na veřejných místech, kde se pohybuje nejvíce lidí, jako

např. obchodní centra, rušné ulice, festivaly atd.

Můj příběh byl ještě trochu odlišný. Před pár lety v létě, kdy jsem hrála ještě intenzivně tenis, mě tam zahlédla kamarádka, která je modelka už s letitými zkušenostmi. Zeptala se mě, jestli to nechci zkusit, protože si myslí, že splňuji veškeré předpoklady a že mám šanci uspět. Byla jsem zaskočená, nikdy jsem o kariéře modelky neuvažovala.

Je modeling práce, které by ses chtěla věnovat dalších dvacet let, nebo se vidíš v úplně jiné branži?

Rozhodně ne. Ambice mám úplně někde jinde. Modeling беру jako příležitost poznávat nové lidi, cestovat a šanci toto odvětví pozorovat z různých stránek. Modeling je jako sázka do loterie a většina lidí má o této branži jen zkreslené představy.

Co si přeješ tví rodiče, aby ses věnovala spíše studiu nebo modelingu?

Samozřejmě studiu. Rodiče jsou ke mně ve všech ohledech hodně tolerantní, ale tohle je věc, která rozhoduje o mé budoucnosti, a já sama si umím situaci rozumně vyhodnotit. Dávám přednost vzdělání před modelingem, který беру spíše jako koníček než něco, co by mě mělo v budoucnu živit.

Víme, že jsi strávila pracovně téměř dva měsíce v Japonsku. Co Tě tam překvapilo, ohromilo?

Těch věcí bylo opravdu hodně. Jsou to třeba jen maličkosti, co se týče chování Japonců. Dále třeba že se jezdí po levé straně a volant je podobně jako v Anglii napravo. Hodně lidí si myslí, že podstatnou složkou denního jídelníčku je sushi, což není úplně pravda. Je to něco, co je vnímáno jako velmi tradiční jídlo, proto ho jedí pouze příležitostně. Žila jsem v Tokiu, kde se tradiční hodnoty příliš neuznávají a všude je cítit pronikající západní kultura (především USA), které se snaží Japonci v poslední době přiblížit. Není divu, že velmi populárním sportem se stal právě baseball.

Jak vypadal tvůj pracovní den v Japonsku?

Téměř každý den probíhaly castingy na různé práce. Nejčastěji to byly castingy na focení do magazínů, kampaně apod. Pracovalo se spíše večer. Na castingy nás vozila jedna slečna, co pracovala v agentuře jakožto zařizovatelka a zprostředkovatelka práce pro modelky. Na castinzích jsem chodila s mými fotkami, a protože téměř nikdo neuměl anglicky, ta slečna z agentury nás pouze představila klientům. Takovýchto castingů bylo za den několik. Začátky byly opravdu těžké. Bylo po novém roce a ve městě ještě nebylo tolik práce, takže jsem měla dost osobního volna na poznávání město.

Pokud se nebojíš prozradit, určitě by čtenáře zajímalo, kolik si modelka jako ty v Japonsku vydělá.

Dříve, třeba před deseti lety, si holky vozily z Japonska statisíce. S rostoucími ekonomickými problémy, změnami trendů i rostoucí konkurencí se modeling stal pro většinu dívek jen šancí podívat se do cizí země a získat nové zkušenosti. Náklady na letenky, ubytování, dopravu jsou tak vysoké, že každá dívka může být dnes ráda, že si splatí všechny náklady, které hradí agentura v té zemi. Doba se velmi změnila.

Magdě děkujeme za rozhovor.

Redakce Šachu

„Píšu, protože mě to baví.“

Studentka gymnázia, Kateřina Orságová z MA, všechny překvapila svými úspěchy v literárních soutěžích, především vítězstvím ve Vyškovském cedníku. Rozhodla jsem se proto 18leté rodačky z Hlubočan položit několik otázek ohledně jejího psaní.

Jaké jsou tvé dosavadní úspěchy v literárních soutěžích?

Několikrát jsem se zúčastnila literární soutěže Vyškovský cedník, tenhle rok jsem zvítězila, což je asi můj největší literární úspěch. Potěšilo mě, že jsem letos vyhrála i školní literární soutěž k 115. výročí založení gymnázia.

Věnuješ se psaní i mimo soutěže a školní práce?

Ano, občas píši povídky jen tak. Mám kamarádkou, co mě v psaní dost podporuje. Čte všechny moje povídky, i ty které neposílám do soutěží. Kamarádka mi vždycky řekne svůj názor. Mám radost z toho, že ji baví moje povídky číst.

Kde hledáš inspiraci pro psaní?

Inspiraci hledám hlavně v hudbě a také mě inspiruje to, co kolem sebe vidím a slyším.

Máš v plánu se psaní věnovat dál/jít na zaměřenou vysokou/atd.?

Na VŠ nemám v plánu studovat obor, který se týká psaní. Povídky budu určitě dál psát, protože mě to opravdu baví, ale psaní si nechám jen jako koníček.

Rozhodně počítejte s tím, že o Kateřině Orságové ještě uslyšíte, protože má v plánu se zúčastnit několika dalších literárních soutěží, ve kterých jí budeme držet palce. Kačce ještě jednou gratulujeme k dosavadním úspěchům. Jsem si jistá, že nebudu jediná, kdo bude netrpělivě vyhlížet její první vydanou knížku.

Jolana Vorlová, MA

Co školní lavice vypráví

*Co lavice vypráví,
to každý z nás přece ví.
Stačí se jen na ni podívat
a hned spousty příběhů si můžeme povídat.*

*Co vypráví lavice...
Byly to snad natvrdlé palice,
co pokreslily ji ze všech stran,
vryly zde navěky svůj monogram.*

*Baník zase prohrál odvetu, Novák z 2. B miluje Markétu... Kdo se nudí, dělá
kolečka... Z fyziky měli milého dědečka...*

*Co z toho psali moji rodiče a příbuzní?
Radši nevěděť...*

*A když je stará lavice příběhy popsaná velice, tak ji školník na půdu odstaví, kde
pak myším a holubům své historky vypráví.*

Jan Zmrzlý, KA

Allegro con Bonaparte

Sál utichl. Členové orchestru právě přicházejí na pódium, i dirigent už je na svém stupínku. Ještě úvodní úklona – zdvořilosti přece musí být učiněno zadost – a kulturní zážitek může začít.

Orchestr i posluchači se během několika sekund ponořili do hluboké soustředěnosti. Očekávání jsou vysoká; dirigent i hudebníci si toho jsou samozřejmě vědomi. Nesmějí zklamat. Je to jejich profesní čest.

*

Koncert se konal pod záštitou německého velvyslanectví v Praze. Na programu dva pravé skvosty německé kultury – skladatelé světového jména Ludwig van Beethoven a Richard Wagner.

Ludwig van Beethoven, obraz geniality bojující s hluchotou, nejvýznamnější představitel raného hudebního romantismu. Bonnský rodák, jehož hudba okouzluje zástupy lidí na celém světě.

Richard Wagner je pak kapitolou samou pro sebe. Nejen kvůli délce svých děl, která vysloveně přetékají propracovanými postavami, překvapivě se vyvíjejícím dějem, dokonalou psychologií – to vše na pozadí skvostné hudby a libreta, která si psal sám; ale též pro jeho odhodlanost a revoluční myšlenku propojit všechny druhy umění v jedno.

Co mají tito dva, Beethoven a Wagner, společného? Je to především onen vliv, který měli na generace svých následovníků. Daniel Barenboim říká: „Bez Wagnera bychom neměli celé 20. století“.

Stejně tak bez Beethovena bychom neměli ten romantismus, který jedni obdivují, jiní zavrhnou – a jiným je bohužel protiven tím, že se o něm musí učit.

*

Zrak sklouzne k programu. První linka čte: *Symfonie č. 3 Es dur, op. 55 „Eroica“*. A vskutku – již první takty odkrývají mohutný motiv první věty tohoto díla. Ona bodrost, tak snadno slyšitelná, je dominantou symfonie; ne nadarmo – dělá čest svému názvu.

Hrdinství – předmět obdivu člověka, tak často se vyskytující v literatuře i dramatu, se přirozeně velmi často vyskytuje i v hudbě. Odvaha, hlavní kvalita hrdiny, je pak ztvárněna především mohutností, která je vážné hudbě vlastní. Wagner, Čajkovskij, Mussorgskij, Dvořák, Mahler, Strauss, Copland a nespočetně dalších, ti všichni skládali díla té největší mohutnosti, jakou jen symfonický orchestr dovoluje.

Tónina Es dur je všeobecně považována za nejvhodnější, chce-li skladatel vyjádřit hrdinský motiv. A jakkoli je to podmíněno její prostou fyzikální podstatou, Ludwig van Beethoven a jeho *Eroica* mají na zvyku spojovat Es dur s hrdinstvím lví podíl.

*

Téma symfonie se dále rozvíjí. Kolos hudby je nezadržitelný. To je ten Beethoven, jak ho známe; trochu brutální, chtělo by se říci. Oproti Mozartovi dozajista. Není to však na škodu. Beethoven ztvárnil ve svých symfoniích taková témata jako osud, hrdinství a radost – a žádné z takto silných témat by nešlo stejně věrně zachytit v jemné melodii.

*

Celý název Beethovenovy symfonie je *Sinfonia eroica per festeggiare il sovvenire di un grand uomo*, tedy symfonie zkomponovaná na počest velkého člověka.

Otázka je nasnadě – kdo je tento velký člověk?

Původně to neměl být nikdo jiný než sám Napoleon Bonaparte. Nedostál však obrazu, který o něm Beethoven stvořil.

Nejmocnější muž své doby; muž, který srazil takřka celou Evropu na kolena. Korsičan, jenž zažil momenty slávy a neomezené moci stejně jako momenty bezmoci, kdy již osud svůj i osud své země neměl ve svých rukou. Monarcha vyneseny na trůn revolucí, nepřekonatelný vojevůdce, vzor vojenských stratégů i v dnešní době, který svůj život skončil vyhnanstvím na ostrově Svatá Helena uprostřed nekonečné pustiny Atlantského oceánu. Člověk inspirující nejenom politiky, právníky, generály, ale ovlivňující celou společnost své doby. A zvraty ve svém životě společnost své doby kopírující.

Kultura je vždy odrazem stavu společnosti své doby, jejího životního stylu; témat, která v ní rezonují. Je-li tedy hudba klasicismu odrazem pečlivosti, důrazu na formu, styl, jistá neměnná pravidla, a působí spíše vyrovnanějším, optimističtější dojmem, pak hudba romantická je jejím pravým opakem. Rozvolnění formy, všudypřítomné inovace a především ztvárňování silných témat.

V počátcích romantismu otřásaly Evropou francouzské revoluční války. Války v něčem nové, protože jejich hnacím motorem byla ideologie; přesto však stejné, neboť ideologie opět sloužila pouze k vynesení k moci svých strůjců. Sám Napoleon se stal vládcem pomocí státního převratu a série zfalšovaných plebiscitů; nutno však podotknout, že přílišnou legitimitou neoplývalo ani jím svržené direktorium, které se k moci dostalo totožným způsobem.

Společenský řád byl ohrožen a pozornost umělce se tudíž obracela především k jednotlivci, jak již byl ostatně trend osvícenský. Klasicistní sebejistotu vystřídaly emoce, výsledek přirozené obavy o svůj život, majetek a místo ve společnosti během této bouřlivé epochy. Témata radosti i smutku, osudu i vlastní moci, hrdinství i rezignace, lásky i nenávisti, marného boje i vítězství, ač všudypřítomná od samotného vzniku umění, se nyní dostala plně do popředí.

*

Důstojné tóny druhé věty, pohřebního pochodu, jsou vystřídány živým scherzem. Kontrast dovedený do dokonalosti.

Napoleon Bonaparte byl nepřehlédnutelná osobnost. Zaštiťoval se francouzskými revolučními ideály. Někdo tvrdí, že je chtěl šířit po Evropě, jiný zase, že to byl despota jako každý jiný. Druhá teorie je výsledkem kritické analýzy jeho vlády; ta první naopak předpokládá, že Napoleon chtěl „vývozem“ Francouzské revoluce odstranit nešvary společnosti. Že chtěl lepší svět.

To jsme již v dějinách slyšeli mnohokrát.

*

Nastává čtvrtá věta. Chvílemi rychlejší, chvílemi klidnější. Mohutné pasáže se střídají s motivy klidu, optimismu, až hravosti. Sám závěr je pak tak nebojácný, jak jen to je při uvolněnějším vyznění této věty možné.

Ludwig van Beethoven nebyl jediný, kdo propadl iluzi o Napoleonu Bonapartovi. Každý denně propadáme iluzím o jiných lidech; někdy pak jejich skutečnou povahu odhalíme, jindy nám zůstane skryta.

Beethoven tu Napoleonovu odhalil. Zatímco v době, kdy symfonii dokončoval, uvažoval o dedikaci, byl Bonaparte „pouze“ prvním konzulem. Když se však v květnu 1804 dozvěděl, že se Napoleon prohlásil za císaře Francouzů, rozzuřil se. Titulní stranu, nadepsanou *Bonaparte*, vztekem roztrhal. Prohlásil: „Takže není ničím více nežli obyčejným smrtelníkem! Nyní i on bude pošlapávat všechna práva člověka, oddá se pouze své ctižádosti; nyní se bude považovat za nadřazeného všem lidem, stane se tyranem!“

Symfonie posléze obdržela titul *Eroica*. Cynik by řekl, že je to sice pěkný titul – nelze mu nic vyčíst, ale je „zbabělý“ v tom smyslu, že umělec nejde, lidově řečeno, s kůží na trh. Nechává příliš mnoho otázek nezodpovězených. Je to tedy Napoleon, nebo ne? Vylož si každý sám.

Jsem však přesvědčen, že název *Eroica* je zcela namístě. Symfonie měla být hrdinská po celou dobu – pouze se ze začátku zdálo, že obrazem tohoto hrdinství by mohl být právě konzul Bonaparte.

I on se stal názorným příkladem toho, že nikdo není dokonalý.

Třetí symfonie nám tudíž slouží jako nádherné ztělesnění obdivu k jedné vzácné vlastnosti. Vlastnosti tak vzácné, že nebylo nikoho, kdo by ji ztělesnil.

Šimon Pavlas, MB

Zatracen

Probudil jsem se na zemi a v hlavě mi zněly stovky železných kostelních zvonů. Tupý zvuk, který byl v rytmu s mým tepem. Pomalu jsem si sedl na studené, lepkavé podlaze, která byla plná rozbitých dlaždic porostlých mechem. Rozhlížel jsem se. Žádná okna, škvíry. Mohlo být ráno stejně tak dobře jako půlnoc. Za zády jsem slyšel maličké kroky se škrábáním dlouhých drápků. Poblíž těchto zvířat, předpokládal jsem, že jsou to krysy a že jich je víc, kapala v nevelkých kapkách voda. Poslepu jsem se k ní přesouval po všech čtyřech. Chytl jsem ji do dlaní, byla stejně studená a mokrá jako podlaha. Chutnala po hlíně a cihlách. Při hledání zdroje tekutiny jsem ucítil pod rukou něco měkčího, než zbytek této kóje. Byly to dřevěné dveře, které jsem s nepřeslechnutelným skřípotem otevřel. S hrůzou jsem zjistil, že se tento strašidelný zvuk nese po rozlehlých chodbách na první pohled opuštěného hradního komplexu.

V záchvatu nevědomosti jsem opět zabouchl nejspíš jediný východ z mé cely. Poté, co se mi ustálil dech, jsem si uvědomil, že na chodbě bylo něco podivného. Opatrně jsem vykročil do spleti kamenných chodeb a hned jsem věděl, co tu bylo jinak. Po stěnách byly rozmístěny, asi s dvacetimetrovými rozestupy, hořící louče. Ty osvětlovaly širokou hradní chodbu. Jednu z nich jsem popadl a vydal se pryč z této studené pasti.

Našlapoval jsem tak lehce, jak mi moje tvrdé kožené boty dovolily. Náhle jsem zpomalil. Něco po mém pravém boku se hýbalo. V panice jsem v dalším okamžiku hodil po svém vlastním stínu hořící louč.

K mému překvapení se chodba nijak nečlenila a pořád pokračovala. Pořád stejně široká a pořád stejně neuvěřitelně vysoká. Místy byly na zemi louže více či méně špinavé vody. Prošel jsem také kolem několika oken, která byla ovšem tak vysoko, že jsem viděl jen vrcholky smrků a temnou noční oblohu bez jediné hvězdy.

Na konci této němé chodby se tyčily obyčejné dveře. S lehkým zaskřípáním jsem je otevřel a vkročil dál. Místnost byla celá pokrytá červeným voskem, který ukapával z nepřeberného množství hořících svíček. Ve stejném okamžiku se všechny plamínky zatřepotaly a ozvala se ohlušující rána. Průvan jednou pro vždy zabouchl hlasitě dveře a zhasl všechny svíčky, ze kterých teď stoupaly svíjející se šedivé dýmy.

Loučí jsem přiměl všechny svíčky opět zářit. Srdce mi poskočilo. Na zdi proti mně, kde bych přísahal, že předtím byly jen cihly, narušovaly červenost pokoje ořechově hnědé dveře. Hned vedle nich visela olejomalba, portrét některého z někdejších majitelů. Děsila mě. Smála se na mě. Natahovala po mně ruku a já, abych jí utekl, jsem prošel dalším dveřmi.

Od stropu tu visel starý lustr se zbytky vosku. Místnost měla jen zhruba metr, zato se však nebezpečně stáčela po dřevěných schodech dolů a ještě níž. Scházel jsem pomalu jeden skřípavý schod po druhém. Na hlavu mi dopadaly studené kapky vody, ač neměly odkud. V jednom okamžiku mě polil studený pot. Na záda mi dýchla zima. Prudce jsem se otočil a hleděl do tmy. Nejisté schodiště se pohnulo a já padal a padal.

Probudil jsem se na hromadě trosek. Měl jsem v sobě několik třísek, podle bolesti zlomený nos, možná i ruku. Těžko říct, jestli jsem byl ve sklepě, neboť až na první chodbu jsem nikde neviděl žádná okna. Ztěžka jsem se posadil a uviděl mohutné železné dveře příkrášené četnými historickými reliéfy. Nešly otevřít. Neměl jsem na to již sílu. Zhroutil jsem se zcela

zničen na hliněnou podlahu a usnul. Nevím, jak dlouho jsem spal, ale když jsem se vzbudil, dveře byly pootevřené. Proklouzl jsem dovnitř.

Malá svíčka na stolečku u zdi mihotavě osvětlovala pokoj. Na starém koženém lehátku byla tmavá skvrna. Ochutnal jsem, neboť jsem žil v domnění, že je to voda. Měl jsem šílenou žízeň. Avšak žádná voda, opravdu žádná, se nedá zaměnit s kovovou chutí krve. Čerstvé, nezaschnuté krve. Z několika hodin, možná dní, v této budově jsem byl zcela zničený. Vypadalo to, jakoby někdo rozhodoval, kam můžu a nemůžu jít. Krvavé stopy byly poslední kapkou. Chtěl jsem utéct, avšak krvavé kapky směřovaly k jediným dalším dveřím v místnosti. Klika povolila, jakoby byla stará několik dnů. Všude na zemi byla krev. Zeď byla studená a mokrá. Opět jsem byl v krajní místnosti, která v mizivém světle od svíčky vypadala jako kus jeskyně. Na zemi zelo jediné místo bez krve. Byl to kruh asi o padesáti centimetrech v průměru. K bližšímu prozkoumání jsem do něj vkročil.

Zatočila se mi hlava, jeskyně zmizela.

Vzbudil jsem se na zemi, v hlavě mi duněly tympány. Bylo mi chladno a lezly po mně krysy. Malá dřevěná dvířka jsem se skřípotem dootevřel. Zvuk putoval jednou jedinou širokou chodbou. Louče plápolaly na zdech v pravidelných rozestupech. Pod jednou z nich ležel na zemi starší muž v kaluži krve. Vzal jsem ze stěny louči s předsevzetím, že se odtud dostanu. Vysoká okna s výhledem na smrky jsem však již nikdy nenašel...

Anna Raušerová, 4. B

Naši nejmenší

I naši nejmenší – primáni – ve svých hodinách češtiny nelenili a nechali svoji tvořivost a nápaditost vyjít na povrch. Vymýšleli nejen krásné básničky na téma podzimu, ale i své vlastní tvory. Naše redakce vybrala dva zástupce.

Šromouk

A. Látalová, PA

Jakmile jsme přistáli na neznámé planetě,
vydali jsme se pěšky pátrat po místních tvorech.
Trvalo na nás asi dvě hodiny, než jsme našli obrovskou
díru, kde jsme puš měli naležat kabelevarného Šromouka.
Šromouk je tvor, který je velice chytrý a
nebezpečný. Je tak chytrý, že má mozek dvakrát
větší než člověk, ale neumí mluvit a ani nic nedělat.
Běže jen se ale křídle dozorci nějak dorozumívají.
Hajimá vás jak z kmí hylak svým
dlouhým jazykem tak, aby ten druhý
poznal, co chce říct. Šromouk je velký asi
jeden metr, ale unese asi dvě tuny.
Má dvě silné ruce, po kterých chodí,
a místo nohou má dva vrhací, kterými
hoří ky velké díry k úkrytu. Vrháky
jsou připevněné ke křídélům, která se
podobají křídélům mouchy, jen nejsou
bláznivá, ale jsou se svaly a maso. Jak
už jsem zmínila, má dlouhý jazyk,
kterým také žije. Když se hlínou, lidkou kůr
a masem. Vedle něj má jeden páru kusek.
Ke složeného nosu Šromouk stíká jed, který
do deseti sekund napůlke sabije.
Šromouk je jinak velice přitvrdě svob, až

na to, že vás může i zabit.

Natalie Halasová PA

2014/15

Sluníčko zachází za hory,
pasáci pečou brambory.

Máte rádi podzim? Napište o něm několik veršů.

Podzim

Na nebi sedí šedivý mrak,

a nad ním létá barevný drak.
Ze stromu padá za listem list,

půjme si poleví o dráčekůh

Pokračuje.

že spadne první sněh,
ale drak se svých výšek
Bude konec podzimu,
málem čas pro zimu.

Školní jídelna

Jak nám chutná ve školní jídelně?

- odpovídali jen žáci, kteří chodí na obědy
- ze třídy 1. AB, QAB, 2. AB

Známka	1. A	1. B	QA	QB	2. A	2. B	Součet
1	1	0	0	1	1	0	3
2	6	7	3	1	2	6	25
3	3	8	7	3	5	11	37
4	1	4	5	2	5	2	19
5	0	0	0	0	1	0	1

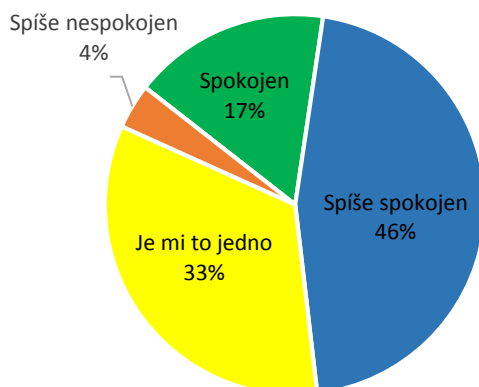
- nejvíce jsou s obědy spokojeni žáci 1. A a 1. B
- téměř 50% všech žáků udělilo 3
- 4 a 5 dalo asi 25% strávnicků, ale on se vždycky někdo nespokojený najde

Které jídlo uvařené ve školní kuchyni vám nejvíce chutná?

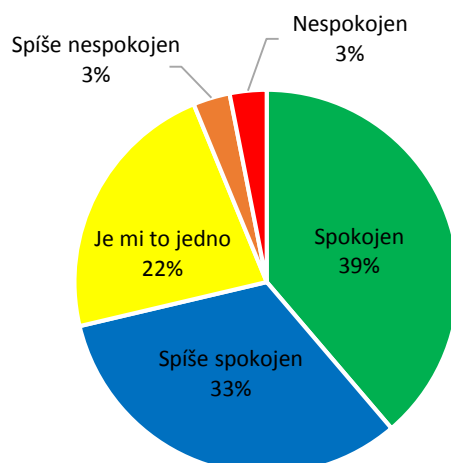
1. kuřecí řízek Ondráš
2. buchty, sladké jídlo
3. špagety
4. kuřecí plátek na jakýkoliv způsob
5. svíčková

Automaty

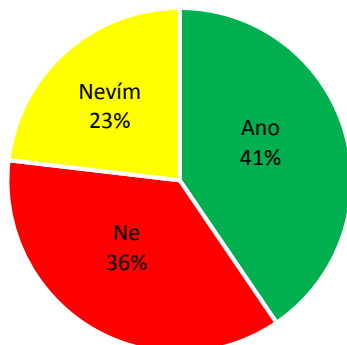
S nabídkou v automatech jsem:

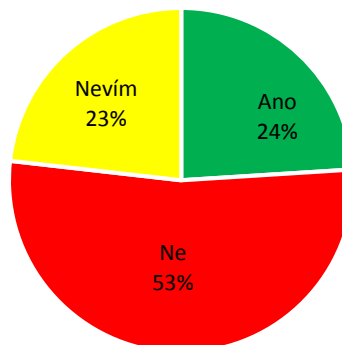
S umístěním automatů jsem:

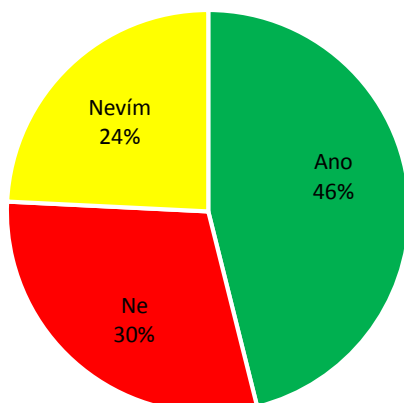
***Přivítal/a bych umístění dalšího
automatu na studené nápoje:***

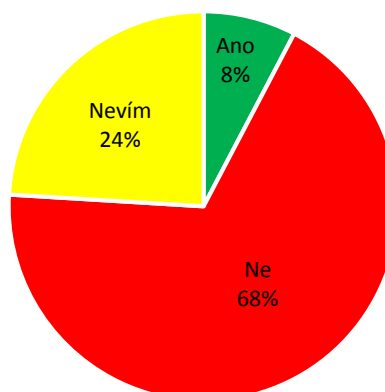
***Přivítal/a bych umístění dalšího
automatu na teplé nápoje:***

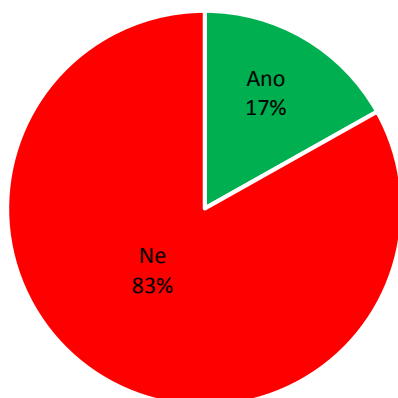
***Přivítal/a bych umístění dalšího
automatu na zdravou výživu:***

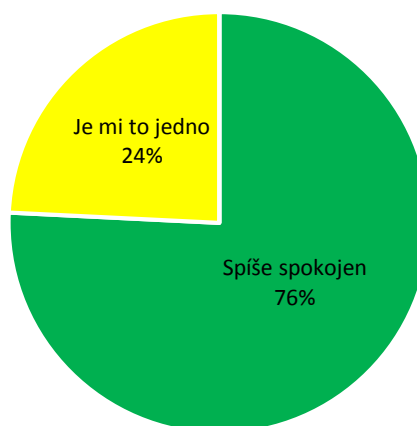
***Přivítal/a bych umístění dalšího
automatu s bagetami:***

***Mám zájem o bezkofeinovou
kávu:***

S nabídkou v bufetu jsem

Joklův memoriál

Ve čtvrtek 18. června se na stadionu konal Joklův memoriál. Toto sportovní klání tříd v lehkootletických disciplínách má již téměř šedesátiletou tradici.

Připomeňme si, že profesor František Jokl (21. 1. 1904 – 30. 4. 1945) působil na vyškovském gymnáziu jako učitel tělocviku a kreslení. Zemřel na konci války 30. dubna 1945 při výbuchu letecké pumy či dělostřeleckého granátu, který byl ve sklepě pod bytem. K uctění památky profesora Jokla se koná Joklův memoriál. Vítězná třída získá putovní sošku Diskobola (bronzová soška kopie Diskobola, která se jako jedna z mála věcí uchovala po detonaci v Joklově domě) a finanční částku od OS Gymnázia.

A jak to dopadlo letos?

1. místo: MA
2. místo: 3.A
3. místo: 1.B

Naše redakce položila tři otázky Aniče Taušové z MA.

Už podruhé za sebou vaše třída vyhrála Diskobola. Čím to asi je? Jak naložíte s finanční částkou?

Asi se mu ve skříni v učebně češtiny moc líbí. Ale teď vážně. Myslím si, že naše třída je sportovně založená a že máme natrénováno, protože většina z nás se věnuje sportu v mimoškolních aktivitách, a to i na celorepublikové úrovni. Finanční částku ponecháme na maturitní večírek.

Je podle vás tato soutěž na gymnáziu přežitkem nebo na naši školu patří?

Joklův memoriál považuji za dobrou tradici, myslím si, že upevňuje třídní kolektiv.

Jak tomu bude za rok?

To už bude patřit Diskobolos jiné třídě, protože my už budeme mít po maturitě a už se jako soutěžící třída nesejdeme.

Děkujeme Aniče za rozhovor.

Redakce Šachu

Běh srdcem

Charitativní pomoc onkologicky nemocným dětem.

Studenti z QA se spolu s Mgr. Orságovou rozhodli vytvořit koláže z fotek z akce Běh srdcem. Naše redakce vybrala pár povedených.

Na tomto čísle se podíleli

Zuzka Konečná, MA

Jolana Vorlová, MA

Katka Studničná, KB

Jaroslav Horáček, QB

*Přejeme krásně prožité
prázdniny a začátek roku plný
energie.*

